

Kapitola 2. Vnitřní cesta

Předcházející část: Kapitola 1. Oddanost Neduality

KAPITOLA 2:

Vnitřní cesta

Úvod

Všichni lidé žijí s vírou. Jedinou proměnnou je v „co“ lidé věří. Výběr odpovídá úrovni vědomí, která naopak souvisí s vnímáním hodnot, s vnitřní schopností porozumění a s primární motivací.

V lidské historii převládá spojení se zvířecími instinkty fyzického přežití a akumulace prostředků k tomuto účelu. Podobné tělesnému přežití je hledání potěšení, kterému dodává energii zvědavost a nakonec přemýšlení. Přežití je zvýhodněno skupinami, jako je rodina, kmen a společnost, jejichž úspěch závisí na vývoji komunikace a organizaci vztahů.

Diskuze vycházejí ze schopnosti myšlení a z jazyka, který postupuje od konkrétního, doslovného a fyzického až k symbolické abstrakci jako schopnost intelektu. Nakonec, ze zvědavosti, vyvstávají základní existenční otázky:

Kdo jsme? Odkud jsme přišli? Kam jdeme? To jsou v podstatě otázky identity, účelu a významu života samotného. Tak začal základní nástup zájmu o prvotní pravdu, pomocí níž můžeme dávat život do souvislostí a extrahovat významy a hodnoty.

Někteří lidé jsou uspokojováni pouze rudimentárním mechanickým zvířecím fyzickým potěšením a přežíváním, ale v průběhu věků měla většina lidstva intuici a větší pochopení pro význam, toho, co pocházelo od velkých učitelů a duchovních géniů. Duchovní energie velkých proroků, mudrců a avatarů a úroveň vědomí byly tak vysoké, že hluboce ovlivnily a formovaly civilizaci po tisíciletí.

Světová náboženství měla velký dominantní vliv na civilizace tím, že dávala do souvislostí realitu a z ní odvozené výrazy jako význam, hodnoty a filozofické formulace, které byly základní strukturou společnosti a dokonce i samotné vlády. Náboženství přínosně poskytovala etický a morální kontext pro právo, sociální chování a organizace. Je zajímavé, že některé společnosti po začlenění základních struktur, které vznikly z náboženství, jako je vláda a právo, nakonec formálně zrušily uznání náboženství, ze kterého vznikly. Tak, oficiálně, sekulární národy účinkem svého vzniku fungují podle náboženských zásad (lidská práva, rovnost, morálka, etika, zodpovědnost, atd.). Jádro duchovní pravdy v náboženství přežilo jako základní principy samotné civilizace.

Diskuse

Během historie civilizace se lidstvo snažilo pochopit význam lidského života a různé kultury produkovaly různé náboženské, filosofické a mýtické systémy víry.

Náboženství se často stalo dominantní teokracií, jejíž hodnoty byly posíleny zákony a sociálními zvyklostmi. Společné pro všechna náboženství však byl koncept Božství nebo duchovní skutečnosti. Příkladem je monoteismus nebo panteon bohů nebo dominantní duch, jejichž hlavní charakteristikou byla síla. Uznáním jeho svrchovanosti bylo Božství všeobecně uctíváno v různých formách.

Kalibrovaná úroveň pravdy různých náboženství v průběhu času vykazuje velmi široký rozsah a v některých velmi primitivních společnostech kalibrovala hluboko pod úroveň 200 s náboženským důrazem na zvíře, ale především na lidské oběti i krutost, s jakou byla populace terorizována (např. mayské náboženství kalibrovalo v úrovni 95). Pro srovnání: jiná náboženství byla založená na inspiraci proroků, kteří kalibrovali nad 200 a tato náboženství i nadále zahrnují rituální oběť a podřízenost lidí. Od Abrahama vznikla tři velká náboženství: křesťanství, judaismus a islám prostřednictvím velkých avatarů: Ježíše Krista, Mojžíše a později Muhammada. Přívrženci těchto velkých náboženství se stali příbuznými jako „lidé, kterým bylo zjeveno Písmo“, synové Abrahámovi, kteří se bohužel často zabývali rivalitou a krveprolitím.

Přibližně pět tisíc let před vznikem semitských náboženství se objevili velcí árijští mudrci ve staré Indii. Vliv těchto mudrců indikují kalibrace nejvyšších úrovní pravdy, jak to dokládají učení *Véd* a *Upanishad*, které jsou připisované Krišnovi (úroveň 1000). Tato odhalení duchovní pravdy jsou zobrazena jako „nelineární“ a proto nedualistická, stejně jako bylo například učení Buddhy (úroveň 1000), který se objevil přibližně v roce 563 př. n. l. Učení Ježíše Krista (úroveň 1000) objasnilo vztah mezi Bohem a člověkem a monoteismus byl později zdůvodněn a oslavován učním Mohameda (původní úroveň 700). Takže duchovní pravda o velmi vysoké kalibrované platnosti se stala široce dostupnou a rozšířenou v celé lidské civilizaci. Dokonce i domorodé společnosti a civilizace, jako jsou severoameričtí Indiáni, spontánně objevili skutečnost Božství a uctívali Velkého Ducha jako Stvořitele.

Kontrast mezi nedualitou a tradičním náboženstvím.

Tradiční náboženství vyžadují naučení nebo dokonce zapamatování duchovní církevní doktríny a jejich historický či mytologický původ a zdroje, včetně dokonce i časů a míst, citování autorit, precedentu, ilustrativních postav a přispěvatelů. Zahrnuje také náboženská pravidla a předpisy, stejně jako zákazy týkající se životního stylu, šatů, účesů atd. Dále zahrnují požadavky na účast, členství a skupinové závazky. Ty obvykle vyústily v sociální a skupinové začlenění a vyloučení, což vedlo ke skupinové identifikaci a klasifikaci (např. věřící versus nevěřící).

Navíc se objevila pravidla chování a vztahů, včetně manželství, plodnosti, sociálních a sexuálních aktivit založených na církevních doktrínách, korelované se specifickou etnickou či kmenovou kulturou, omezenou časově a geograficky. Na základě svého původu se kulturní životní styl stal propojený s náboženským učením, které zahrnovalo různé interpretace skutečného původního učení velkého učitele a zakladatele (avatare). Často uplynulo několik století, než bylo učení, které bylo slovně předáváno v průběhu času, přeloženo do písemného jazyka. Přesné konečné

znění bylo často poněkud sporné a různé frakce usilovaly o dominantní postavení nebo nadvládu; tak byla některá písmata skutečně přijata v důsledku hlasování různých skupin. Formální písmata měla nakonec nižší úroveň než původní učení. Chyby vznikly také nesprávnými citacemi a následnými úpravami.

K poklesu vedlo i začlenění cizorodých prvků, jimž byla dána stejná důležitost jako těm základním. Nicméně primární hodnotou tradičních náboženství jsou „mystická“ osvětlení velkých zakladatelů, kteří je představili v jazykově srozumitelném kontextu, aby byly pochopitelné většímu počtu lidí, kteří nebyli ani duchovně, ani intelektuálně sofistickovaní. Proto byly často zahrnuty mýty a báje pro svou pedagogickou hodnotu a přitažlivost. Ty měly pragmatickou hodnotu v tom, že překládaly zdánlivě abstraktní jevy do snadněji pochopitelných, konkrétních, doslovných příkladů.

Brilantní destilace základních duchovních pravd a velkých světových náboženství je v následujících příkladech:

1. *Křesťanství* je cesta lásky a odpuštění.
2. *Buddhismus* je cestou soucitu.
3. *Judaismus* je cestou k životu podle posvátných zákonů.
4. *Bahá'í* je cestou jednoty a míru.
5. *Islám* je cestou podřízenosti Boží vůli.
6. *Konfucianismus* je cestou záměrné tradice.
7. *Taoismus* je cesta konečné reality.
8. *Praxe severoamerických indiánů* je cesta prvotní spirituality.
9. *Šintoismus* je cesta kmenového původu.
10. *Hinduismus* je cesta znalostí, jednání a oddanosti.
11. *Věda o mysli* je cesta Božského principu lásky a práva.
12. *Vize globálního srdce (Global Heart Vision)* je ze světa, který pracuje pro každého.

(Henderson, R., 2005)

Nedualistická učení

Koncepty a učení, které kalibrují pod úrovní 600, jsou srozumitelné pro většinu lidí a hlavní vliv mají učení v kalibračním rozsahu 500+ (láska). I když dokonalosti lásky v úrovni bezpodmínečné lásky 540 dosahuje pouze 0,4 procenta z dnešní celkové světové populace, je nicméně chápána jako reálná zkušenostní možnost a výjimeční lidé, kteří dále rozvíjejí vědomí ve vysokých úrovních 500+, jsou nazýváni „svatými“, čímž slouží jako příklady pro lidstvo a jako praktický cíl. Duchovní extáze je zaznamenána i ve velmi vysokých úrovních 500+ (např. Ramakrishna nebo velcí křesťanští světci) a je to tedy možná věrohodná realita pro ty, kteří jsou výjimečně motivováni nebo nadaní.

Na úrovni vědomí 500 dochází k zásadnímu posunu v paradigmatu a od úrovně vědomí 600 výše je duchovní realita popsána jako nevýslovná nebo mystická. Její nedualní kvalita (tj. „bez mysli“ nebo „Mysl“) vytváří podmínky, které jsou obtížné

popsatelné jazykem nebo konceptem a proto jsou zdánlivě omezené jako skutečná zkušenostní možnost. Pokročilí studenti jsou seznámeni se spisy velkých mudrců, jejichž práce jsou charakterizovány sanskrtskými termíny *Advaita* a *Vedanta*, o kterých jsou k dispozici značné informace prostřednictvím spisů nedávných známých učitelů, jako je Ramana Maharshi nebo Nisargadatta Maharaj.

Na podobné úrovni jsou učení velkých dobře známých mystiků všech náboženství, jako jsou Sufis, Kabala nebo Zohar. Velmi důležité a také dobře známé je učení Buddhy, mudrců hinduismu a zenových adeptů. Povědomí o skutečnosti osvícení je podporováno dosti rozsáhlou literaturou o takových stavech od známých učenců, jako například William James a později učenců zenové tradice, jako jsou D. T. Suzuki a Alan Watts.

Obtížnost popisu nebo vysvětlení takových stavů je prostě v tom, že úroveň vědomí intelektu je omezena na hladinu 400+ a zahrnuje předpoklad příčiny a následku. Stav samotný jsou nelineární a lze je těžko jazykem popsat. Navzdory tomuto omezení je realita takových stavů všeobecně uznávána a naposledy byly takové stavy ověřeny výzkumem vědomí a kalibrováním úrovní, které potvrzuje skutečnost osvícených stavů vědomí. Navzdory jejich statistické vzácnosti jsou takové pokročilé stavy inspirativní a uznávají vývojový potenciál lidského vědomí.

Skutečnost, že osvícený stav není pochopitelný, vysvětlitelný nebo možná akvizice „mysli / intelektu“ leká duchovně hledající; tím pádem se tyto stavy mohou zdát nedosažitelné a proto nepraktické jako cíl. Naopak, ve skutečnosti jsou pokročilé stavy silně zážitkové, protože Realita, kterou potvrzují a odrážejí, je již následný fakt velmi zřejmé skutečnosti, že existuje. Takže každý duchovní student už splnil prvořadou požadovanou kvalitu, a to je nutnost připojit motivaci a odhodlání. Tím pádem, jedinými požadavky jsou: nejprve existovat, pak slyšet o osvícení a pak ho hledat jako realizovatelný cíl. To, co se zdá být obtížné, je nedostatek prostých informací a vysvětlení, pro zkušenost je cesta vrozeně jednoduchá, i když občas zdánlivě náročná.

Dalším důvodem, proč se dosažení stavu osvícení zdá být nepraktické je, že mysl tvoří koncepty z hlediska příčin a následků a studenti si představují, že jsou řízení, (což znamená silou vnitřní vůle atd.), namísto skutečnosti, že jsou přitahováni svým budoucím osudem.

Posilu a důvěru lze odvodit z ověřitelné skutečnosti, že vzácné osoby, které jsou skutečně přitahované k osvícení jako k životnímu cíli, jsou přitahované, protože to je již jejich osud (kalibruje jako pravda). Ze stejného důvodu pouze budoucí golfisté dostávají golfové lekce.

Otázka: *Jak se liší vnitřní cesta od tradičních náboženských obřadů?*

Odpověď: Důraz je kladen na vnitřní zkušenostní subjektivní realizaci a vnitřní validaci duchovní pravdy. V kontrastu s tím je náboženství formalizované a historicky strukturované v autoritativním kontextu a zdůrazňuje konformitu s dodržováním rituálů, zvyků a systémů víry. Tudíž zdroje pravdy jsou promítány zpětně na jiné kultury, místa a etnické poměry.

Kromě toho je také kladen důraz na mystifikaci, oslavování a dramtizaci teologické doktríny. V náboženství je Božství dáváno do souvislostí především jako existující jinde v čase a místě a je také popisováno jako mající lidské motivace, omezení a vady. Náboženství zdůrazňuje víru a ne vnitřní realizaci pravdy. V náboženství je také kladen velký důraz na duchovní osud v budoucnosti po fyzické smrti, spíše než na prožívání duchovní pravdy v současnosti.

Otázka: *Jaké osobnostní charakteristiky jsou příznivé pro vnitřní cestu?*

Odpověď: Je charakteristické, že oddaní lidé mají tendenci být introspektivní, přemýšliví, reflexní, zvědaví, zodpovědní a pozorní. Obvykle mají averzi k násilí, krutosti, neintegritě a fanfárám a dramtizaci nebo k vulgaritě. Mají potřebu se učit a těší je odhalování základních premis.

Otázka: *Jaké jsou požadavky každodenního života?*

Odpověď: Vnitřní cesta je cesta nepřetržitého bytí se sebou a s životem ve světě, zatímco náboženské obřady mají tendenci oddělovat. Duchovní oddanost je vnitřní životní styl, který zahrnuje stálou pozornost vědomí. Externí výskyty jsou přechodné, zatímco vnitřní kvality vědomí jsou trvalejší. Vnitřní práce je neustálý učební proces, kdy člověk má potěšení a je uspokojen z objevu a rozvinutí vhledu. Proces je sebe odměňující a paradoxně vede k většímu použití a radosti z formální náboženské účasti nebo praxe.

Odrazy pravdy jsou všude vidět a lze je rozpoznat v mnoha výrazech. Vnitřním pozorováním se rozvíjí vnitřní moudrost, která usnadňuje soucit a duchovní chápání, spíše než disciplínou, že by se něco „mělo“. S vnitřním uvědoměním se zmenšuje náboženská vina a znepokojení hříchem a místo toho člověk volí pozitivní možnosti a není řízen negativními programy vedoucími ke studu, strachu a vině.

Plnění potenciálu je odměňující a příjemné, což postupně posiluje motivaci. Sebeúcta přináší větší vnitřní svobodu, adaptaci a flexibilitu. Není nutné se stahovat ze světa, ale místo toho jej dávat do souvislostí. Duchovní evoluce vede k větším schopnostem díky následnému pokroku vědomí. Je to otázka motivace. Není nutné vstoupit do kláštera, ačkoli mohou existovat taková období, kdy je to prospěšné.

Otázka: *Co je proveditelný cíl?*

Odpověď: Ověřit duchovní pravdu zkušenostně a stát se jí a ne se jenom přizpůsobit. Proces je rozvíjení objevů vedoucích k většímu štěstí a zmírnění strachu, viny a dalších negativních emocí. Motivem je vnitřní vývoj, evoluce a naplnění potenciálu, který je nezávislý na vnějším světě. Život se stává spíše progresivním než jen opakováním. Všechny zkušenosti mají stejnou hodnotu a jsou vnitřně příjemné a život přestal být nekonečnou sekvencí střídajících se potěšení a nelibostí. S vnitřním pokrokem se rozšiřuje kontext, což vede k většímu povědomí o významu smyslu, a tedy i k uspokojení z potenciálu.

Otázka: *Zdá se, že vnitřní duchovní práce vyžaduje disciplínu a úsilí.*

Odpověď: Tyto požadavky jsou aktivovány záměrem. Existuje vrozené uspokojení z duchovního růstu a vývoje samotného vědomí. Pokrok je důsledkem objasnění a většího porozumění, které vzniká z rozšíření kontextu. Rekontextualizace pak vede k překonání narušeného vnímání.

Otázka: *Vnitřní práce se týká spíše zaměření, než zvláštní, specifické činnosti?*

Odpověď: Průměrný člověk se zaměřuje na úspěšnou účast ve světě a na své aktivity prostřednictvím vzdělání, úspěchu, vztahů atd. Vnitřní práce „poznat sebe“ je zaměřena na vnitřní pochopení životních událostí, včetně očekávání, motivů, postojů a běžných myšlenkových vzorců.

Člověk začíná být zvědavý: „Proč tu situaci takhle vidím?“. Nebo „Proč se tak cítím?. Jaký je můj převládající postoj a jaké programy skutečně běží v mé mysli?“. Tyto otázky vedou k zajímavému objevu převažujících předpokladů o sobě, životě a ostatních. Převažující cíle a hodnoty se stávají zřejmými a lze je zkoumat, stejně jako míru jejich priority.

Otázka: *To vyvolává citát: „Neprozkoumaný život nemá cenu žít.“*

Odpověď: Přestože citace může vypadat jako přehnaná, obsahuje cennou pravdu a postřeh, což je také potvrzeno premisami kvantové mechaniky (Heisenbergův princip), kdy samotné pozorování změni výsledek jako důsledek nejen pole vědomí, ale také záměru.

Člověku s vysokou úrovní vědomí se zdá, že většina lidí chodí jako by byli v nějakém snovém stavu, v bezvědomí a nevědí o sobě. Pozorování sebe vede k probuzení, které pak motivuje touhu se učit, růst, zrát a vyvíjet se.

Zkoumání sebe vede k objevu a rozvinutí vrstev, které zakrývají Já. Při zkoumání sebe člověk zkoumá základ pro víru a přesvědčení a zavedením duchovních technik a kritérií odhaluje vnitřní validaci duchovních pravd pro sebe. Oblast výzkumu je tedy funkce vědomí a způsob, kterým člověk dává do souvislostí vnitřní zkušenost vlastního já, druhých a Božství.

Je rozdíl o pravdě „slyšet“ a pravdu objevit jako vnitřní realitu. Cesta k tomu „být pravdou“ je vlastnit ji jako zkušenostní realitu.

Otázka: *Ale není to to, co se nazývá „solipsismus“?*

Odpověď: Solipsismus je intelektuální víra, že pouze subjektivní zkušenost sebe sama je „skutečná“. Tak lidé žijí v různých subjektivních skutečnostech. Solipsismus platí až do bodu, který se vztahuje na ego / já, že každá osoba žije ve svém vlastním vnímání verze reality. Naopak, toto omezení je překročeno procesem vnitřní duchovní práce, která postupuje k odstranění omezení vnímání (tj. světa iluze), aby odhalila realitu sebe sama.

Následující část: [Kapitola 3. Orientace](#)